

Skarga wniesiona dnia 10 września 2004 r. przez Dominique Cantoni przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-365/04)

(2004/C 284/47)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 10 września 2004 r. r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich przez Dominique'a Cantoni, zamieszkałego w Marsylii (Francja), reprezentowanego przez Jeana-François Péricauda, adwokata.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Solidarne zasądzenie od Rady Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich na rzecz Dominique'a Cantoni, tytułem roszczenia głównego, kwoty 916 000 euro, ewentualnie kwoty 862 010 euro, w każdym przypadku powiększonej o stawkę odsetek ustawowych naliczonych od chwili wniesienia niniejszej skargi, tytułem odszkodowania;
- Solidarne obciążenie kosztami Rady Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są jednakowe jak powołane w sprawie T-440/03 Arizmendi i In. przeciwko Radzie i Komisji. ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 6.3.2004, str. 31.

Skarga wniesiona dnia 15 września 2004 r. przez Gibtelecom Limited przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-367/04)

(2004/C 284/48)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 15 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Gibtelecom Limited, z siedzibą w Gibraltarze, reprezentowaną przez M. Llamasa, barrister i B. O'Connora, solicitor.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 lipca 2004 r. odrzucającej skargę wniesioną przez Gibtelecom w oparciu o artykuł 86 WE w związku z artykułem 82 WE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania Gibtelecomu.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja odrzuciła skargę wniesioną dnia 31 października 1996 r., w której skarżący zarzucał hiszpańskiemu operatorowi telekomunikacyjnemu Telefonica S.A. dokonanie szeregu nadużyć pozycji dominującej, sprzecznych z artykułem 82 WE, poprzez odmowę uznania międzynarodowego telefonicznego kodu Gibraltaru („350”) i naleganie na przyjęcie restrykcyjnych warunków w wymianie automatycznej bezpośredniej transmisji ruchu telefonicznego między Hiszpanią a Gibraltarem. Skarżący przekształcił następnie ową skargę w skargę w oparciu o artykuł 86 WE w związku z artykułami 82 WE, 49 WE i 12 WE przeciwko Hiszpanii, zarzucając, że Telefonica działała według dyspozycji otrzymanych od rządu hiszpańskiego, który domaga się uznania zwierzchności nad Gibraltarem.

Na poparcie swej skargi, skarżący podnosi cały szereg oczywistych błędów w ocenie w zaskarżonej decyzji. Według skarżącego Komisja popełniła błąd uznając, że Telefonica nie jest przedsiębiorstwem publicznym albo że posiada prawa specjalne w rozumieniu artykułu 86 WE.

Skarżący dalej podnosi, że swymi działaniami Hiszpania naruszyła przepisy dotyczące numeracji i dostępu zawarte w dyrektywach 90/388 ⁽¹⁾, 97/33 ⁽²⁾, 2002/21 ⁽³⁾ oraz 2002/77 ⁽⁴⁾. Uważa on także, że skarga o naruszenie może zostać wniesiona przeciwko Hiszpanii w oparciu o artykuł 86 WE w celu stwierdzenia, czy środki podjęte przez Hiszpanię w celu zapobieżenia uznania przez Telefonice międzynarodowego telefonicznego kodu Gibraltaru miały powszechne zastosowanie czy też nie.

Skarżący podnosi także szereg proceduralnych i administracyjnych podstaw do stwierdzenia nieważności, odnosząc się w tym kontekście do naruszenia jego uzasadnionych oczekiwań, które jak utrzymuje wynikały z pisma wysłanego w dniu 7 czerwca 2000 r. przez trzech członków Komisji do Hiszpanii i Zjednoczonego Królestwa, w którym między innymi domagali się oni od obu państw znalezienia rozwiązania skargi w sprawie numeracji. Skarżący podnosi dalej w kontekście tego samego zarzutu, że Komisja nie działała bezstronnie i że naruszyła zasadę wymagającą od niej podjęcia działania w rozsądnym terminie.

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 90/388EWG z dnia 28 czerwca 1990 w sprawie konkurencji na rynkach usług telekomunikacyjnych Dz.U. L 192 z 24.7.1990, str. 10-16.

⁽²⁾ Dyrektywa 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. w sprawie wzajemnych połączeń w telekomunikacji ze względu na zapewnienie usług powszechnych oraz interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady otwartej sieci (ONP) Dz.U. L 199 z 26.7.1997, str. 32-52.

⁽³⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33-50.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Komisji 2002/77/WE z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej (Tekst mający znaczenie dla EOG) Dz.U. L 249 z 17.9.2002, str. 21-26.